

Димчо Дебелянов

L'irreparable

Et quelque chose en nous s'est brisé pour jamais.

F. Gregh – L'Irreparable

От летните вечери на първите ни срещи аз си спомням само жаждата да проникна в твоите незнани за мене дни и да разбуля тихата скръб, която пълнеше погледа ти с някаква странна дрезгавина.

При всеки заник на слънцето тогава из бялата алея във от града шумеше пъстра навалица. Безстрастен към погледи-те и усмивките на другите, аз носех своята жажда сред тях и когато трепнеха надалеч пред мене двете черни пера на шапката ти, в душата ми запяваха незримите струни на една потаена и невнятна радост.

То бяха вечери на предчувствия и смътна боязън, на смирение и чистота.

Ние се разминавахме, незнани един другиму, и двамата уморени от безплодни устреми към щастие, и двамата еднакво заплениени от мечтата по една далечна и недостигната земя.

Една вечер, когато слънцето зайде зад грамада черни облаци и между листата се понесе първата въздишка на умиращия август, аз не те срещнах. Помислих, че това е невинна забава на случая, и затова се надсмях на болката, която сви сърцето ми през първия час на нощта. Много вечери аз пак те търсих там, но ти не мина край мене.

И тогава се заредиха дни и нощи на безпомощност и самота. И затъгувах по тебе като едва разлестен явор по измамната усмивка на пролет без време.

Пробуден сутрин, аз дълго не откривах очи, за да не видя как измръзналото есенно утро забулва с мъгла моите прозорци и плаче с безбройни сълзи; денем излизах край града и гледах надалеч в полето черните гробове на летните радости; вечер и нощем бродех из крайните улици и мислех за своята мъка, за тебе и за смъртта.

И там ме намери оная страшен час на нашата раздяла.

Някой властен витяз беше запрегнал през тази нощ ветровете, събираше в сухата си огромна шепа последните листа на акациите и с бесен смях ги разпиляваше по влажните стрехи и пустинни дворища. Из прихлупените небеса заплиска пороен дъжд. Аз подирих подслон в черния ъгъл до една пътна врата. Далече в двора гледаше прозорец. Завладян от жадно любопитство, аз се примъкнах в тъмнината край дворната ограда. Под стъпките ми изпращяха сухи съчки. Вятърът изплака в замлъкналия двор и заглуши техния съсък. Аз доближих до прозореца и се взрях в стаята. По средата беше простряно мъртвешко носило. Отстрани и до него будоваха стари повехнали хора. Аз впих поглед в лицето на мъртвия. То беше млада жена. Лицето ѝ като че се усмихваше под жълтите трепети на вошениците. Допрял лице до стъклото, аз почувствавах, че

някой сложи студена мъртвешка ръка на челото ми. Сега аз разбирах всичко, сега аз знаех, знаех. Ти лежеше там, угаснала, преди да те намери моят зов.

...Нощта дълго кънтя от безумните ми стъпки. Аз бягах под проливния дъжд и вятърът ме догонваше и изпреварваше с риданията и със смеха си.

.....
Привечер ние ще се намерим пак, както вчера, из бялата алея във от града.

Ти ще се приближиш до мене светло усмихната, защото ще бъдем сами, аз ще усетя топлината на ръката ти в ръцете си и когато тръгнем един до други по сипкия сняг, дъхът на косите ти ще ми говори за блясъка и тишината на оная далечна земя, която ти си достигнала чрез мене. Ще ми кажеш, че когато лятото умираше, ти си отпътувала далече от моя град, че ти живееш другаде, и ще се надсмееш на моето видение през страшната есенна нощ. Аз ще те слушам, унесен в други мисли и в други спомени, и ти ще тръпнеш пред ледното безумие на моя поглед.

И ние няма вече да се срещаме.

Между нас белее призракът на една покойница и ти не можеш да я възкресиш!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6226>]